Dzintra Kalniņa

Dzīve kā piedzīvojums

AVOTS

ISBN 978-9934-590-32-0

© «Izdevniecība Avots»
© Dzintra Kalniņa, teksts
© L. Rimicāne, māksl. nof.

Ievads

Te nebūs praktisku padomu – esmu par to, ka katrs pats zina (un atradīs) to, kas viņam vajadzīgs. Kā arī par to, ka gars ir jāvingrina, jāapliecina domās, vārdos un darbos. Un ka ieviest kārtību savā prāta telpā ir katra paša spēkos: tas ir iekšēji ļoti dabisks un veselīgs process.

Te drīzāk būs mazas dzirkstelītes – lai piešķiļ tev uguntiņu, lai dvēsele aizdegas kā svece un izgaismo ceļu: dāvā kaut (vēl) vienu gaišu domu, kaut vienu "citādāku" dienu.

Mēs augam uz gaismu

Ir tāds teiciens, ka rīts gudrāks par vakaru. Un ir arī tāds, ka rīta stundai zelts mutē. Bet ir arī tāds, ka labāk zīle rokā nekā mednis kokā. Tā ir atšķirība starp pašapmāna rosinātu atrunu un pašiedvesmu.

Ja kaut ko ļoti gribas –

VAJAG.

Un tomēr reizēm ne.

Ja kaut ko ļoti negribas –

VAJAG.

Un tikai izretis ne.

Cilvēktiklu vērpjot

Kas ir tas kopsaucējs, ko varētu
nodēvēt par sevi pašu?
Domas un sapņi?
Taisnības un pareizuma meklējumi?
Drīzāk jau darbi un it kā sīkumi, kas
paveicas, pat nemanot.

Cilvēku atklāj rīcība.

Tas ir labs rīts, kad esi modies
un sajutis rosmi aizsūtīt kādam
mīļu domu vai mobilziņu,
kad esi apskāvis kādu dvēseli.
Ne visi rīti ir tādi – bet tie
savukārt, ir uz tiem labajiem
vedošie pakāpieni.

GAN BŪS!

Turēties – tas nozīmē zināt to un
paļauties, ka būs atkal skaistāks
rītrīts vai aizparīts.

Atklāsmju klucīši

Pats skaistākais cilvēkā ir dvēsele – tā ir tā svece, ko nevajag slēpt zem pūra. Dvēsele ir tā **gaisma**, kas staro, acīs skatoties. Tā ir lietās, kas **pateiktas bez vārdiem.**

Atrast sevi pa daļām, kā klucīšus liekot, lai veidotu vārdu, – tā atraisās apziņa par to lielo dvēseli, kas esi. Kas vienmēr ir bijusi. Tikai pašam tās aprises samanās, atklāsmju klucīšus rindojot.

BŪT MEISTARAM –
tas ir ikvienā šūpulī
likts talants.
Tas jāsargā.
Un tas jāizkopj.

Par sīkumiem un smiekliem

Lai būtu citādāka dzīve,
ir JĀBŪT CITĀDĀKAI
DOMĀŠANAI.
Nodilis teiciens?
Bet staigāt jau arī
staigājam tāpat kā pirms
100 gadiem – soli pa solim.
Un tas ir baudpilni.

Sarkasms ir bezgalīgas muļķības nogurdināta cilvēka centiens PASMAIDĪT.

Ja tā gaiziomājas...

Tik grūti novilkt līniju taisnu, kad lapa ir balta. Tāpēc meklējam jau līnijotu, jau sagatavotu.
Un tomēr – var jau rakstīt bez. Šķībi. Var vienkārši švīkāt vai zīmēt. Vai tikai nebūs tā, ka tās līnijas valda pār mums vairāk, nekā gribētos atzīt? Varbūt tās savilcis kāds, kam vienkārši vajadzēja naudiņu?!

Aiziet no dzīves mēs nemaz arī nebaidāmies. Mēs baidāmies aiziet nelaimīgi. Mēs baidāmies aiziet vārgi, izmocīti, sāpoši. Mēs nebaidāmies no fakta, ka dzīvei ir noteikts garums, mums vienkārši gribas būt noteicējiem, izjust garīgo spēku un skaidrību līdz pēdējam elpas vilcienam. Lūk, cik svarīgi ir uzturēt savu prāta saimniecību kārtībā – tad arī pēdējais gaismas stars būs tikpat brīnumains kā sākotnējā divu šūnu saplūšana.